

čedno pobeljene kolibe valaškega sloga poleg zidanih dvonadstropnih hiš in bogato opravljenih vil. Tudi za nasade in izprehajališča se je poskrbelo, ker v poletnem času prihaja sem mnogo tujcev letoviščnikov in pa takih, ki so bolni ne vem za čim, pa se tukaj lečijo z mlečnimi izdelki. Okolica je krasna: vsa v zelenju in gozdih. Čakaje vlaka, sem popoldne zabredel preko košatih nasadov do zelene Bečve. Na vodi je pralo mlado dekle ter popevalo. Slišal sem njen tanki glas, ki je pel: „Ne trat' pro mene rožmarinu zeleno — ani ružu črvenu —“. Postal sem pod vrbo, da bi poslušal. Takrat je drdrala mimo mene po cesti svetla kočija, v kateri sta sedela dva rdeča, debeluhasta gospoda. Dekle se je ozrlo, zgenilo in umolknilo. Srdito je zablisnilo njeno oko po meni in po kočiji, češ: Čemu me motite, samopašniki; jaz moram trdo delati in gazim po blatu, a vi se redite in lenarite in pohajkujete na naše stroške in ne veste, kaj bi z dolgim časom! Takšno grenko očitanje sem bral v njenem jeznem pogledu. Tiho sem se pobral izpod vrbe ter se napotil na postajo. Spomnil sem se, da se v svojih mladih letih nisem brezdelno potikal po svetu, da sem sam gazil po velikem prahu, a mimo mene so drdrale leskeče kočije; sovražil in zavidal nisem nikogar, ker včasih je gotovo več nesreče in nezadovoljnosti sedelo na onih kočijah nego v mojem srcu.

Dve poti.

Pot je med bore, med črne,
kjer mir in mraz,
spomin težak,
kamor korak se obrne.

Misli me tam spremljevale,
otožne vse,
nadložne vse,
belega dneva se bale.

Pot je med breze, med bele,
kjer solnca svit
je v listju skrit,
šepet govorice vesele.

Sanje tam šetale z mano,
igrale se,
smijale se,
rožice spletale z mano.

Vida.